

इ. वि. का. राजवाडे संशोधन मंडळ धुळे.

—: हस्त लिखित ग्रंथ संग्रह :—

ग्रंथ क्रमांक

(५६०)

ग्रंथ नाम

विद्यासंज्ञी

पूर्व पीठीका.

विषय

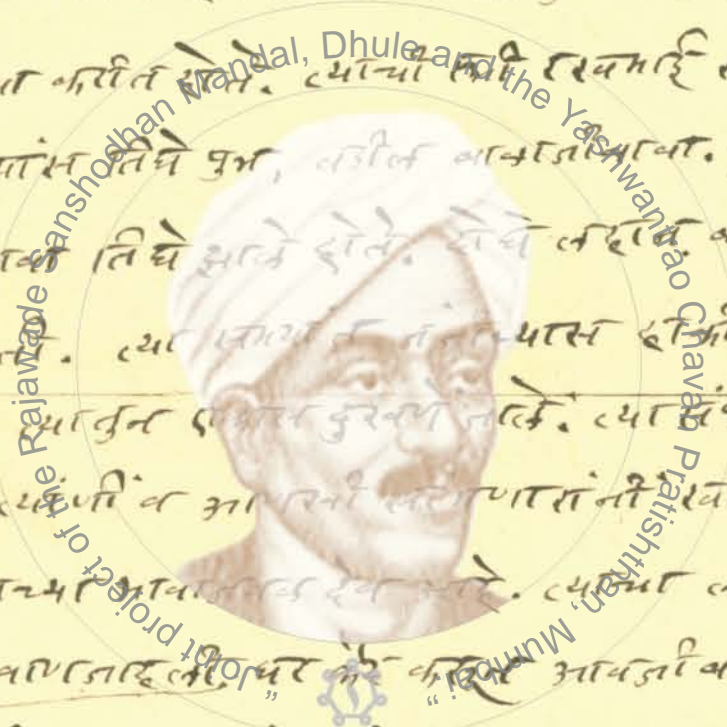
मं गद्य

(चिठ्ठीसांची बखर.)

1

पुर्वी वडील पुरातन जंजीरे राजपुरीचे चाकर दिवाणागिरी जिंवा
 मुजमू करीत होते. मातबरी बहुत होती. चिरेबंदी जेती यानें घर व
 विशीर बांधली होती. कितीक पिढ्या आक्रमणें असतां आंबज्जीबाबांचे
 का ~~बा~~रि दिदिसे आंबज्जीबाबांचे वडील बंधु खंडोबा म्हणोन होते. यांस
 विशाभास आशी कांही नव्हता, जालीक व चाकर भाषणे वडे असे म्हणे
 जाल्यावरी न पुरतत श्रीजेजुरीस येऊन देवाची सेवा केला. कांही दिवसा
 नंतर श्रीचे सादृश्य जहाजे. तन्मुळे विशा भक्तीस येऊन श्रीचा चरित्र त्याजपा
 शां जाला. भागती चिंतयी होऊन घरास राजपुरीस आले. शाहजाकीक
 धंदे आंबज्जीबाबा करीत होते. यांचा लग्न होई रावभाई राजपुरकर तुंगारी,
 यांची कन्या, यांस तें घे पुत्र, वडील बाबा जाल्या. दुसरे चिमणाजी बाबा
 तिसरे शाहजाबाबा तिघे आले होते. येथे लहले आंबज्जीबाबा कांही धंदे
 मज्ज जहाजी होते. या सभ्यांत तंन्यास होऊन खेळतवान व या-

18

कुलीवान होते. यातून एकदा दुख्खा जाले. या संघांत कारणकोण
 ब्राह्मण होता. एकदा व आंबज्जीबाबासनी खेळताना सांगितले कीं
 सावली जंभु याच्या आवाजक देव आहे. त्याचा लग्न म्हणोन अक्षयत
 करतांच ते दिवाणाजाली, पुर करे करुन आंबज्जीबाबा व खंडोबा ~~देवा~~
 ल द्यांत गुडविले. एक बायको तिघे पुत्र यांस याचसागधरे मसकतास
 जहाजे खाना होत होती. या पैकी एका जहाजावरी चढवून मसकतास
 विफावयास खाना केला. यासमयां मालुश्रीने श्रीचा धावा केला कीं,
 तुज्जेपुत्रे घेन वीन गेले गारिजे-चार जीव. हे दुसरी जाल व्हावयास
 पावली. तुझे बिरदास बोल आहे. तुं वरदान दिलीस तीं लंरकीं, तुझे

13

तुजंजवळ असोत. वरें म्हणोन बहुत कांही संकर घातले. देव दीन द्याक
 जीं जहाजे खाना जालीं होलीं, मारे एक दोन दिवस जंजीबाबाहून जाऊन
 शाले असतां बाबांचे लवहिल पडली. सावर हीं चोचे होती तें जहाज
 वारीघाने मारले, ते राजापुरच्या भोव्यावर येऊन रमाजीत शिरले तेव्हां
 तेव्हां बाबलेरवे इतले. राजापुरचे बंदरी आले. तेथे तिजाजी शंकर वगैरे
 तुंगारी राजापुरकर मोक्ष गरी करीत होते. दुसरे बंदरचे जहाज आलीयव

14

2) मंत्रालय वंदरावर गेले. त्यांत देखी गेले होते. जहाजांत काय माल आहे
 म्हणोन पाहिला. त्यांत बरकड माल व हे चौघेजणे पाहिली. आपले भावराज
 पाहून मालुशी उठो लागली. जहाजांतले यास अकीकत पुस्ततां त्याणीं पु-
 लीक्याने सांगितल्यावर राजापूरकर लिगोजी शंकर वगैरे याणीं भाव-
 रज सादुकार मध्यस्त घातले कीं मिकावयास हीं चौघे नेला याच्यापैकीं
 आम्ही देविलो ही घ्या. याणीं विचार केला कीं जहाजास वा-याने मारले
 तेव्हां याजवळ देववळ आहे ते स्वरे. यास फिरोन न्यावी तरी आम्ही

24) जहाजासुद्धां जीवा निशीं जाऊ. हीं येथे दिल्यास आम्हें जहाज स्वस्ति
 क्षेम घरास जाईल. असा विचार करून पैका येऊन दिली. लिगोजी शंकर
 आदिकारन सर्वांनीं घरास आणीली. यावरीं मालुशीनें भावराज म्हरले कीं
 आपण तुमचे घरांत दिवस नाही. तुम्ही हीं दिवस आहे हा आपणाने करून
 आपण राम काढा करीत घुले करिणये. ते याकरां घरास आचीं करतीक आपण
 तुमचे लपयेही करी. करीही तुमचे आपण तुमचे करी राहील. याने पुढे आपण
 ले कुलास लपवले जागेक म्हणोन पाहिला राहिली, मोल मजुरी केली. परंतु
 भावांचे काही घेतले नाही. तिथे लपवले विचर रिक्क लागले. एकदां एक
 अशीक विचर विचर लागले. पुढाचे आपण लपवले मालुशीची ठेक पाहून
 ईश्वर प्रीत्यर्थ यांस काही देऊ लागले. यामध्यें अन्ववसां करून

25) भावांचे काही घेतले नाही. तिथे लपवले विचर रिक्क लागले. एकदां एक
 अशीक विचर विचर लागले. पुढाचे आपण लपवले मालुशीची ठेक पाहून
 ईश्वर प्रीत्यर्थ यांस काही देऊ लागले. यामध्यें अन्ववसां करून
 भावांचे काही घेतले. हीं यामध्यें अन्ववसां करून
 वर्षाचे व्याचे मोठे. त्यासमयांत श्रीमंत शीवाजी महाराज ज्ञांत या बंदी
 वरस करीत करीत राजापूरस आले. तब जमेदकर पाहून याकर करवि
 अशी महाराजांची वत वाळाजी वाचास पाहिल्यावर तुम्ही आम्हाजवळ
 येऊ लागले म्हणोन तबक वलावून कृपा केली. हे वतमान मालुशीस
 कळली. यावरून ले सावरीं मालुशी महाराजाजवळ जाऊन सर्व हुकीगत
 सांगोन तिथे चिरंजीव उभे केले. आणि मोठे स्वरे उठो लागली, तेव्हां राजा
 शाबास तुम्ही धन्य. तूं भाता म्हणोन जवळ बोलावून आपले समाजांत
 26) अशु पुस्तोन वचन दिले कीं, या उपरी तुमचा सर्व प्रकारे अग्निमानी.
 आपण सर्व प्रकारे चालवीन. ईश्वर तुमचे बरेच पाऊपरी करील, सुख
 पावेल. आम गेले असेच समजणे म्हणोन बोळोन लागलीच चिटणीसी
 ची वरजे वाळाजी वाचास दिली. यादिवसापासून महाराजांची कृपा

3 दिवसे दिवस अधिकतम होत चालली. राजापूरपासून आपले बरे जाते म्हणजे राजापूरसुभे यांची चिन्गीही व फड निही वतनी करत घेतली आपण तेथे धर निरेबंदी जाते घालून राजापूरकराचे धराचे बरोबरने सांगत गडी आहे. तीचे नेकालेकडे बांधले आहे. राजापूरकारा वतनी धंदे यांची कुलाककीही सांगितली होती. राजाकीची कुया बाबाजीबाबाचे बुध्दीबळ, दिवसे दिवस पराक्रम विरोध केले. बाबाजीबाबास पुत्र वडील आवज जीबाबा, दुसरे बाबा, तिसरे बाबाही लिखे गळे आवजजीबाबा विर

3A व शास्त्रे बहुत. निराजीपंताने पुत्र फलदलपंत व बाळाजी प्रभूचे आवज दे आपले राज्यांत दोन कनक कोब वाढत आहेत म्हणजे शिवाजी महाराज स्वतः करील असत. औरंगजेब पादशा राजादेण्यांत औरंगा वदेत होते. त्या लामांत वकीलस बाबाजीबाबास औरंगाबादेस पाठविले होते. यापुढे जेकून भीमानंदीपासून आपुलेकडे सरदेशमुखीचे वतन कोरे कामे करून आणिली. महामुखा कुलाककी चिन्गीही बाबास होती. राजाकी काहीसा निशी राजास वतन होती. लिखाते ध्यानांत असले

म्हणजे विहित विस्तार किती म्हणून या हा व संपूर्ण राज्यातील गड, कोट, किल्ले, जंजीरे कोरे यांची याबाब कार निश्या, जंजीरे यांचा खबरी शास नांही म्हणजे हुकूम राजाकारे धंदे करून संपूर्ण स्व. यातार पंतवार काविले. याबाब शिवाजी महाराजांची कारकीर्द जाहली. पुढे संभाजी महाराजांची कारकीर्द. 1 संभाजी महाराज योगी होऊन विजापुरकराकडे गेले होते. तेथून समजाऊन आणिते खबळ म्हणजे नवने म्हणून पन्हाळा किल्ला राहण्यास व स्वर्च नेमून देऊन त्या हेनपुरता कुकुरा दिवत होऊन महाराजांचे ते कोरे पन्हाळीयार होते. याप्रसंगी खासगीस कि हिपार असले, व खारिनी गीचा कारभारी म्हणजे निंबळजीबाबा यशवंतराव यांचे फडते

3B यां स खासनिशी साणून कारभार सांगितला ते-हांपासून खास निशी जहाली. शिवाजी महाराज राजाजी दुसऱ्यात पडले. केंदार वार जाळीयार वरी पार सरकारकून सरदार ने जवळ होते यांणी मसकत केली की संभाजी राजेक स्वडिजांनी पाईलेच दिव्हे आहे. संपूर्ण राज्य राजास साहेम यांचे नावे चालवावे. म्हणजे गड, किल्ले, कोरे व सरदारास पत्रे

लिहिणी काँ संगती महाराजस खेवळ न थावे. शिवावाजी महाराजाचा
 (4) काँक जाल्याची खबर मनाली पारजाल्याच ते थाराई खडे स्वारी निरी संभाती
 महाराजस राखणार आले. दरवाजा मना करावा ते हिकमत कोणारसच
 न जावी. गडवर आले आणी सधरेल वरुन दाही फिरवून गड्याच वंशेव
 रते केला. राजारामाहेव एक वाड्यांत एकटेच ठेवले. आपण राख करुं को
 गळे राज्याचे उग्रपण यांत कबली हिंदुस्थानी गैरभाहीत कारभारी जाली.
 वडील आपण, आपणार राख प्राप्त न व्हावे हे कसे. करीत होता. अशी

निमित्ते मालवरावर वंजे मामलदार वसरदार होते यादवर दिशेवच्ये
 मरवला शिवाजी पेच ~~काँ~~ साकारांनी पाळून राज्याच चढी देऊन सारे
 (4A) राज्या अफरातफरी केले. कियेक मारले. आपण जी दगो व रघुनाथपतीचे
 मऊ मलदिनपंत याची विप्रकर्म करुं आपण दिले. पहिले मरवला
 शेतें बाबाजी बाबाको काय पेच आहे हे लीहणार कारभारी यांनी

सांगी लले यानी सांगी लले लले लिहिले. कसेच हाके होते. माती
 (4B) महुपाच यानी आणिके मरवलेचे गुराचनी लोचिले. चिखीरते
 आपणस प्राप्त व्हावे अशी आशा परतुं व्हावी तन्मुचे राजाची
 नीं मरवली बाबा व राजाची बाबाच करुं आपण जीवाच परतुं
 केले केले. पर जालेचुन विप्रविप्र नेला. आपण, आपण जीव व बाबा
 का व बाबाजी बाबाच मरुं आपण जीव लवी सातरीयस
 रवासी स्वारी आली होती. तथे आणिली. चिखणजी बाबा कोही

आणवळ पाले जाली गेके होते. तन्मुचे वाचले. बाबाजी बाबा,
 राजाजी बाबा व आपण जी बाबा विधास उरगोडिचे काठी मारिले. आपण
 आपण जी यांमडी च्यापुणे. राजाचें ह्मतेन सातारा गावर मेळ
 उभे सधरेल केले. मातुची कारणावचने आपण करीत असलें, पाच
 सायां विचपुरातून पकीक दरवाजे पास आला म्हुयेंन परवान
 (4C) गीर मातुस आला पाच दरशाल्या गरबड शाली तन्मुचे पास मायारी
 लावून दिले. पुढे मारुं करणे. महाराजाच वडील साँ मातुची येववई
 स्वक, राजाचें फलाणे पाच पाजणने केले, पुढे राहिली शेवटुळे
 पाचें मरो करणार. हे सांगला पांती, मन्धच केलात, ही आपणने
 मरो कांती नव्हत. तुमचे राज्याची हमारत पाजवर, बरे.

5

हाकेले इले दोनडके आपले तिमिन काय पहा, मन्मथ हाके
(5) तरी आपण रदबदल करणार नाही. म्हणजे माणून घेतले. मन्मथ पहात
वाहिके कागदाचे निमित्त, आपणही काय सांगितली होती; ती मिथ्या
होती. दोडबध्दपयल विसाजी शंकर राजापूरकर व लक्ष्मण आणगाडी
चे चुकले व आपणही कारकुन होते. त्या पारखूनच कागद काढा पिर
पतिनीचे राजश्रीने घेतले. आपणही लहान होते. आपण सोळावर्षी.

पारखून विसावर्षीपर्यंत वयाचे होते राजश्री व लक्ष्मण गेवळकर
मिठी मन्मथ हाके हिणो व राजश्रीचे शिकणे घेऊवाहीराहेन करीत
असत ते कागद शिकण्यास घेऊन गले, हे आपणकडे राजश्रीनी
(5A) घेऊवाहीनी घरावे, मन्मथ हाके शिकवून ~~होत~~ होत असावा तथे
बोलावून घ्यावे. राजश्री, महाराज, फलाणिकडे पाहिलेस
म्हणजे आपणही संभ्रम पडणार, पायकडे पाहून जावे, खाली
पाहून जावसक करीत, जम घ्यायलागणे नासिकाग्न भव
लो ~~...~~ काम काढावे. बाहेर उरल्यावर नव्या जमी
~~...~~ यफाणी मित्त अखरी सिकारी, पाय उतारा,
कळगदान, कपरेस, पाय उतारा मंद विमान असे आम केले.
गेवळकर मसकत मसकतीनी केले. फिर घाला लोक खव रदार हे

(5B) इत. लोक ~~...~~ न देता मोजक व काम, जगा जगा, बहाने करून पाठवि
ला सम्ये एक लोक पादिवरी सारणीनी घेऊन पहावे. असे केले.
खोसा खारीत रका, छोडे, भोई, सिजमलगर कोरे शतगिदि पेरत
डाकेने ठोविला. आणि कुठका पासून किंवा सांगणेहून आपण खार उहे
के. अलि गोव मंडक केले. गोवेहून अलि गोव लिहिला. हे जगा
अखली तरी घेऊन गेले अखली अगार दुसरे जगाहून गेले त्याचे

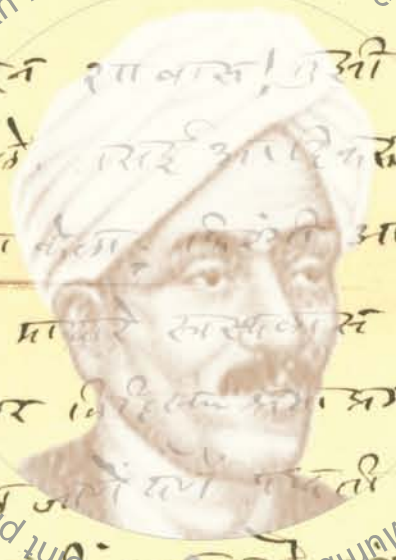
(5C) करण नाही. आखरी समागमे आपण पाय उतारा होते. खत; अगार
गोवळकर एक किल्ल्याचा कागद आला तो वाचून धा खविला. जवळ
न लिहवयास सांगितला. तो तर धुवता लिहिलं मथे म्हणजे मागी
अखीन कागद लिहिला. तो तीनचार कोस खारी गेली. निःसंग धुवून
खारी उगटपली. कागद वाचून शरवून पाकरणीत शिकणे होते. राज
श्रीनी तरी का केला. कागद, जावळरी पाये होतावर देतथ आपण

(6)

केलिके येकन रकममन हाके. राजश्रीनीं मागे फिरतेत पहलानेच दृष्टीस
 पाउले - पावर पाकरवां उभो करुन जेवक बोळीवून नेके. आपणी गोरवां
 शेकत बारीचे कोतकपैकी छोडा वसावयस दिता. तो कुंभार जुवे
 ल शीड गाव दोन गांव उरते, हशमकेडा, पागा फौजा राजश्रीचे
 सत्तेपुवे नेमल्या जागा येकन पावली. कुंभार कुव्यविर हस्त केळी
 फिरंगी बाहेर जिधुन आला होता पावर थोडे पाकविले, राजश्री

6A

आपणे थोडा पावर आपाच्य थोडे - राजश्रीच्या थोड्याचे जो
 आपाचे थोड्याचे दांडीस पाऊलां फिरंगी भाडून उराहतके पाणीत
 थोडे पाकविले. खास राजश्रीनीं शिपाइगीरी फार केळी. त्याचे सुकत
 आपानी तराच केळी. चार पांच फिरंगी लवारेवे ठार; हे राजश्रीनीं

पाहुन, बशरची होऊन मंदार आला. राजश्रीनीं थोड्यावदनेच
 आपास पोटाशीं पडून सावास! उडी मिरगिरी पुजला वतनी
 बसक, म्हणोन बोळके पारई आदि कडून सुकविर फौज हशमकेन
 लकन दिवरेन रगा केला. मिरंगी आपास येकन दरसक देच

6B

देन कडून तहसाळा. पावर सुसकास आपो पावर फिर गिरीनीं
 पाने दिवरे. लेवा फिरंगी मिरंगी आपास येकन थोडी शिकारी पाकवी
 थोड्यावर, थोड्यावेत जे जे पावली प्रसारी जो संभाजी महाराजां

ची कारकीर्द तो आपानी "आपणे" आपाजी ल हात होते, ते परींच
 होवे. सखार शेरके मनुश्रीवर, शासजी बाबसा पुन रुद्रजीबाबा व अं-
 णाजी दयेही ल हात आपो परीं असावे. मनुश्री कोणतेच ते कामकाज
 करावे. मिरंगीनीं बाब पाहेकेच काबिके सुधते जियेवगते, वरिचवणी
 पुन पुन पुन होवे. तिकडे गेल्यवर जंजिरे सांदरी हातवावते

दातवी, संगमेशरी राजश्रीस मोगलीनीं धरके, तेथे तेथे जे
 जे काय होते ते तेथे तेथेच राहिले. एकाएकी थोड्यावर नसून आपा वोरपडे

(6C)

गेरे निघाले. हाजबरावर रायगजास आके. समागमें राजश्रीच्या बायकाही
 आणिल्या. संभाजी महाराजांस कोव्हा उरास नेऊन तेथून पादशाहा कुवापुरीं होता
 तेथे शेरव निजाम वरुन गेला. पादशाही राजश्रीचा शिरछेद केला. हाउगरी
 प्रल्हाद गिराजी आदीं कडून सरकारकून व सरदार राज्यांत राहिले होते.
 हांणी विचार केला की संभाजी महाराजांचे पुत्र शाहू महाराज हेका

6
 तरी साहू वषट्ठे महान राजाराम साहूब थोर जायते आ
 म्हणेन यांस बाहेर काढले पुढे सर्वांत पुत्र साहाणे प्रहाद
 कारभार करावा. याप्रमाणे राजश्रीनी व सर्वांनी जाऊन
 नर राज्य याप्रमाणे जावे. पुढे विचार जाय, तेव्हा प्रहाद जि
 सांगितले की पादशाहीनी सर्वां ग्रास केला. इकडे साहूवे तरी जेथे
 या सर्वांनी येऊन बसले, तेव्हा उपलब्ध नाही यास्तव कर्नाटकचे राज्य दक्षि
 आहे, तेथे जावे. येथे ठेवणार ठेवावे. यापैी जसे स्वतः जतन होऊन ये. नररा
 इकडे पादशाहा गुंतला तरी तिन्हे येन पडेन; जरी तिन्हे आला तरी आम्ही
 राजाराम धेऊन इकडे येऊ. हे राज्य वांचेन तेव्हा सर्वांस मान्य होऊन कर्नाटकांत
 येऊन गेले. इकडे वडी देवापसून रामचंद्रपंत परशुरामपंत पलीकडे शंकराजीपंत
 सांचे पलीकडे पत्रांचे जेजेणे पंत याप्रमाणे होते. साहू महाराज रायबाजी होत
 हे पादशाहास ~~कवला~~ कवलायाने एक पळोन गेला; त्या राजा रोहित हास हातवाकी
 वाळावे म्हणून सुलभिकारवान वरस पाहिले ते रायगड नर भ्रभंडला. सामान सरल
 येथे होते साहूंनी साहू महाराजने साहू राज करावे अशी क्रिया धेऊन
 जतनेन खानाची मळीवर व साहूले. पुत्राप्रमाणे यास जतन करीन
 म्हणेन साहूंनी. साहू महाराज व सांची मातुश्री वकडील मातुश्री
 येसूबाई सहवतमान साहू करित येऊन साहूने रायगड घेतला.

7A

7B

Joint project of
 The Rajawade Sanshodhan Mandal, Dhule and
 Yashwantrao Chavan Pratishthan
 Mumbai.

76

मूळ प्रत पाहण्यासाठी संपर्क

इतिहासाचार्य वि.का. राजवाडे संशोधन मंडळ, धुळे
राजवाडे पथ, गल्ली नं. १, धुळे-४२४००१ (महाराष्ट्र)
दूरध्वनी क्रमांक (०२५६२) २३३८४८
Email ID : rajwademandaldhule@gmail.com